

Overanklagerne gaaſte i Umyndelighed Myndighed til at gjøre Indſtilling om at Sagen maa frafalde, naar han finder, at der efter de i Sagen fremkomne Oplysninger er Anledning til at frafalde den. Hvilken Betydning denne Beſtemmelse vil faae, afhænger af den Maade, hvorpaa den vil blive benyttet, men ſaameget turde dog maaskee være klart, at der let hos Rævningerne kunde udoſte ſig en Tilboielighed til altid at finde den Anklagede ſkyldig, naar Overanklageren ikke havde benyttet denne Myndighed og endnu mere naar Retten havde forkaſtet hans Indſtilling og at i alt Fald Afgjørelſen af faktiſke Spørgsmaal vil kunne undrages Rævningerne i et langt større Omfang paa denne Maade, end i Medfør af den tidligere § 264. Endelig ſkal Miniſteriet ikke lade ubemærket at den Kjendelse, hvorved, efter Udvalgets Forſlag, Sagen ſkal kunne bortfalde med Forbehold af ny Sags Anlag, ſynes at have megen Lighed med den nu brugelige Friſindelse for videre Tiltale, en Act af Domme, ſom der neppe turde være Anledning til at bevare, fordi den Anklagede ſynes berettiget til at fordrø, at Sagen bliver endelig afgjort. Udvalgets Erindringer mod § 264 i det tidligere Udkaſt og de dertil ſig knyttende Beſtemmelſer om Beviſets Utilſtræffelighed i viſe Tilfælde, ere dels rettede mod deres Henſigtsmaaſſighed, dels af principiel Beſtanden. Hvad nu det forſte Punkt angaaer, kan Miniſteriet ikke med Udvalget være enig i, at der ſkulde være Fare for, at diſe Beſtemmelſer ſkulde udvile en Tilboielighed hos Rævningerne til at finde ſkyldig, naar de Betingelſer, der fordrøes for at kunne erklære ſkyldig, vare tilſtede, eller med andre Ord, i alle de Sager, ſom forelægges dem. Muligheden af en ſaadan Fare kunde jo viſtnok være tilſtede, naar Man lod Beſtemmelſerne om Beviſets Utilſtræffelighed i viſe Tilfælde blive ſtaaende, men iſtedetfor at tillægge Retten Myndighed til at friſinde i ſaadanne Tilfælde, paaſatte Formanden at opfordre Rævningerne til at friſinde den Anklagede; diſe kunde da, naar ingen ſaadan Opfordring blev ſtillet, miſforſtaaette ſaaledes, at Anklagede efter Formandens Mening burde erklæres ſkyldig. Smidlerit vil

Faren for en ſaadan Miſforſtaaette viſtnok neppe være ſynderlig stor, ligesom da Rævningerne heller ikke behøvede at rette ſig efter Formandens formodede Mening, men i alt Fald fjernes den gaaſte ved Udkaſtets Beſtemmelse, at Retten i de nævnte Tilfælde friſinder den Anklagede og at Sagen ſaaledes ſlet ikke kommer for Rævningerne, thi naar det udtrykkeligt indſkærpes Rævningerne upartift at overveie og prøve alle for og imod den Anklagede fremkomne Beviſligheder og at de kun med freſt Samvittighed kunne ſtemme for at erklære ham ſkyldig, naar en ſaſt Overbeviſning om hans Brode er begrundet, ſaa tør Man dog ikke forudsætte, at de i den Grad ſkulde miſforſtaaette deres Opgave, at de ſkulde troe med freſt Samvittighed at kunne erklære ſkyldig, blot fordi Beviſet ikke er ſaa utilſtræffeligt, at Retten har kunnet unddrage Sagen fra Rævningernes Prøveſe. Det ſkjønnes heller ikke, at der kan være nogen Fare for at Man ved at opſtille ſaadanne Regler ſkulde forvirre Begreberne hos Rævningerne, ſom ſlet ikke ſtulde anvende Reglerne, og hvad de retslærde Dommere angaaer, tør Man vel gaae ud fra den Forudsætning, at de ville være i Stand til at begrunde den dem indrømmede Myndighed til det af Loven anviste Omraade.

Endnu ſtaaer den principielle Indvending tilbage, at Beſtemmelſen i den tidligere § 264 er ſtridende mod Rævningeinſtitutionens Veſen, og at det ikke gaaer an ſaaledes at ombytte Rævningernes og Dommerens Roller. Som man ovenfor har ſøgt at viſe, rammer den ſamme Indvending formentlig den af Udvalget foreſlaaede nye Paragraf, men det ſkal indrømmes, at Sagen ikke herved er afgjort. Der tillægges gaaſte viſt ved den oftnævnte § 264 (nærværende Udkaſt § 251) de retslærde Dommere Myndighed til at afgjøre et væſentlig faktiſt Spørgsmaal, og derſom Man vil drage Grændſen mellem Rævningernes og de retslærde Dommeres Kompetence ſaaledes, at de forſte afgjøre alle faktiſke og de ſidſte alle retslige Spørgsmaal, ſaa foreligger her utvivlſomt et Indgreb paa Rævningernes Omraade. Men en ſaadan ſtarp Grændſe kan, ſom tidligere bemærket, ikke drages; det bliver i mange Til-